

Bůh Syn část druhá.

Dvě přirozenosti Ježíše Krista

Jan vyslovil velkou pravdu, když napsal: **Jan 1:14** To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Vtělení Boha Syna je tajemstvím. Písmo nazývá Boží přebývání v těle „tajemstvím zbožnosti“

1. list Timoteovi 3:16 Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: On byl zjeven v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázán andělům, zvěstován pohanům, vírou přijat ve světě a vyzvednut do slávy.

Stvořitel světů, v němž byla plnost božství, se stal bezbranným dítětem v jesličkách. Měl mnohem větší moc, než kterýkoli z andělů, byl rovný Otci v důstojnosti a slávě, a přesto se snížil a vzal na sebe podobu člověka!

Člověk může sotva pochopit toto svaté tajemství. Může jen prosit Ducha svatého o osvětlení. Ve snaze porozumět inkarnaci, je dobré pamatovat na to, že „Skruté věci náležejí Hospodinu, našemu Bohu. Zjevné věci však navěky náležejí nám a našim synům – totiž abychom plnili všechna slova tohoto Zákona.“ **Deuteronomium 29:28**

Ježíš Kristus je pravý Bůh.

Pojďme se teď zamýšlet nad otázkami, Co dokazuje, že Ježíš je Bůh? Jak chápal sám sebe? A jestli lidé poznali jeho božství?

1. Jeho božské vlastnosti. Z učení Bible jasně vyplývá, že Kristus má božské vlastnosti. Je například všemohoucí.

Matouš 28:18 Ježíš k nim přistoupil a řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.

Jan 17:2 Dal jsi mu právo na všechny lidi, aby všem, které jsi mu svěřil, daroval věčný život.

Je vševědoucí.

List Koloským 2:3 v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

Ježíš potvrdil svou všudypřítomnost ujištěním: A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. **Matouš 28:20** A dalším výrokem: **Matouš 18:20** Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

Ačkoli Kristus jako Bůh je všudypřítomný, vtělený Kristus se této vlastnosti dobrovolně vzdal. Rozhodl se, že bude všudypřítomný skrze službu Ducha svatého.

Jan 14:16-18 ¹⁶Já pak požádám Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky, ¹⁷totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí a nezná. Vy ho však znáte, neboť žije u vás a bude ve vás. ¹⁸Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám.

Epištola Židům potvrzuje jeho neměnnost slovy: Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. **Židům 13:8**

Jeho nezávislá existence se potvrdila v jeho slovech, že má život sám v sobě **Jan 5:26**
Jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě,

Jan dále dosvědčuje: V něm byl život a ten život byl světlem lidí. **Jan 1:4**

Kristovo prohlášení „Já jsem vzkříšení i život,“ řekl jí Ježíš. „Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít, **Jan 11:25** potvrdilo, že v něm je „život původní, nevypůjčený, neodvozený“.

Svatost je součástí jeho přirozenosti. Anděl při zvěstování Marii řekl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího,“ odpověděl jí anděl. „To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží. **Lukáš 1:35**

Při pohledu na Ježíše démoni zvolali: „Ach, co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zničit? Víím, kdo jsi – ten Svatý Boží!“ **Marek 1:24**

Kristus je láska: **1. list Janův 3:16** Takto jsme poznali, co je láska, že on za nás položil svůj život. I my tedy musíme pokládat život za bratry.

Je věčný. Izaiáš ho nazval „Otcem věčnosti“ (Iz 9:6). Micheáš o něm hovoří jako o tom, „jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných“ (Mi 5:2). Pavel o časovém aspektu jeho existence říká: „On předchází všechno.“ (Ko 1:17) I Jan potvrzuje: „To (slovo) bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1:2.3)

Izaiáš 9:5 Vždyť se nám narodilo dítě, byl nám dán syn; na jeho ramenou spočine vláda a bude nazýván: Podivuhodný rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Micheáš 5:1 „Ty však, Betléme efratský, maličký mezi judskými knížaty, právě z tebe mi má vzejít ten, jenž bude Vládcem v Izraeli, jehož původ je pradávný, ode dnů věčnosti.“

Koloským 1:17 a on je přede vším a jím všechno stojí.

Jan 1:2.3 ²To bylo na počátku u Boha. ³Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je.

2. *Jeho božská moc a práva.* Boží činy jsou připisovány Ježíši. Je ztotožněn se Stvořitelem (J 1:3; Ko 1:16) a s Udržovatelem: „Všechno v něm spočívá.“ (Ko 1:17; Žd 1:3) On je svým slovem schopen vzkřísit mrtvé (J 5:28.29) a na konci času bude soudit svět (Mt 25:31.32). Kristus také odpouštěl hříchy (Mt 9:6; Mk 2:5-7).

Jan 1:3 Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je.

Koloským 1:16 Vše v nebi i na zemi bylo stvořeno jím - to, co se vidí i co se nevidí, trůny i panství, vlády i mocnosti. Skrze něj a pro něj bylo stvořeno vše

Koloským 1:17 a on je přede vším a jím všechno stojí.

Židům 1:3 On je jasně jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očistění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.

Jan 5:28.29 ²⁸Nedivte se tomu; přichází totiž chvíle, kdy všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas ²⁹a vyjdou – ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, ale ti, kdo konali zlo, budou vzkříšeni k soudu.

Matouš 25:31.32 ³¹Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na trůnu své slávy. ³²Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

Matouš 9:6 Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – „Vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“

Marek 2:5-7 ⁵Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“ ⁶Byli tu ale někteří ze znalců Písma. Seděli tam a v srdcích si říkali: ⁷„Jak to mluví? To je rouhání! Kdo může odpouštět hříchy než samotný Bůh?“

3. *Jeho božská jména.* Ježíšova jména zjevují jeho božskou přirozenost. Immanuel znamená „Bůh s námi“ (Mt 1:23). Věřící i démoni ho nazývali Synem Božím (Mk 1:1; Mt 8:29; srov. Mk 5:7). Svaté starozákonné Boží jméno „Jahve“ se vztahuje na Ježíše. Matouš použil slova Izaiáše 40:3 „Připravte cestu Hospodinovu“ k popsání přípravného díla před Kristovým působením (Mt 3:3). A Jan ztotožňuje Ježíše s Pánem zástupů, sedícím na trůnu (Iz 6:1.3; J 12:41).

Matouš 1:23 „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,“ což se překládá: Bůh je s námi.

Marek 1:1 Počátek evangelia o Ježíši Kristu, Božím Synu.

Matouš 8:29 Začali křičet: „Co je ti po nás, Boží Synu? Přišel jsi nás předčasně trýznit?“

Marek 5:7 Hlasitě vykřikl: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Pro Boha tě zapřísahám, netrýzni mě!“

Izaiáš 40:3 Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinovu, vyrovnejte v pustině stezku Bohu našemu!“

Matouš 3:3 To je ten, o kterém mluvil prorok Izaiáš, když říkal: „Hlas volajícího na poušti: Připravte Pánovu cestu! Urovnejte jeho stezky!“

Izaiáš 6:1.3 ¹V roce, kdy zemřel král Uziáš, jsem spatřil Pána sedícího na vznešeném a vyvýšeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. ³Jeden ke druhému přitom volali: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, jeho sláva naplňuje všechnu zem!“

Jan 12:41 To řekl Izaiáš, když zahlédl jeho slávu a mluvil o něm.

4. *Jeho božství.* Jan popisuje Ježíše jako Boží Slovo, které „se stalo tělem“ (J 1:1.14). Tomáš vyznává víru ve vzkříšeného Krista slovy: „Můj Pán a můj Bůh“ (J 20:28). Pavel ukazuje na Krista jako na toho, „který je nade všechny, Bůh požehnaný na věky“ (Ř 9:5; BKR). Epištola Židům ho oslovuje jako Boha a Pána stvoření (Žd 1:8.10).

Jan 1:1.14 ¹Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. ¹⁴To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan 20:28 „Můj Pán a můj Bůh!“ zvolal Tomáš.

Římanům 9:5 jejich jsou otcové a z nich tělesně pochází Kristus, který je nade vším, Bůh požehnaný navěky! Amen.

Židům 1:8.10 ⁸ale o Synu říká: „Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky, žezlo spravedlnosti je žezlo vlády tvé. ¹⁰A dále: „Na počátku jsi, Pane, zemi založil, dílem tvých rukou jsou nebesa.

5. *Jeho osobní svědectví.* Ježíš sám prohlašoval, že je roven Bohu. Představoval se jako „JÁ JSEM“ (J 8:58), tj. Bůh Starého zákona. Nazýval Boha „můj Otec“ místo „náš Otec“ (J 20:17). A jeho výrok „já a Otec jsme jedno“ (J 10:30) potvrzuje, že byl „jedné podstaty“ s Otcem a „má tytéž vlastnosti“.

Jan 8:58 Ježíš odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Dříve než byl Abraham, já jsem.““

Jan 20:17 „Nedrž mě,“ řekl jí Ježíš. „Ještě jsem nevystoupil ke svému Otcí. Jdi ale k mým bratrům a vyříd' jim: „Vystupuji ke svému Otcí a k vašemu Otcí, ke svému Bohu a k vašemu Bohu.““

Jan 10:30 Já a Otec jsme jedno.“

6. *Jeho rovnost s Bohem.* Jeho rovnost Bohu Otcí se předpokládá v křestní formuli (Mt 28:19), plném apoštolském požehnání (2 K 13:13), v jeho radách na rozloučenou (J 14. a 16. kap.) a v Pavlově výkladu duchovních darů (1 K 12:4-6). Písmo Ježíše popisuje jako „odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty“ (Žd 1:3). Když ho požádali, aby jim ukázal Boha Otce, Ježíš odpověděl: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14:9)

Matouš 28:19 Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého

2. list Korintským 13:14 Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha svatého s vámi všemi.

1. list Korintským 12:4-6 ⁴Jsou různé dary, ale tentýž Duch, ⁵jsou různé služby, ale tentýž Pán, ⁶jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh.

Židům 1:3 On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očistění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.

Jan 14:9 „Filipe,“ odvětil Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat: „Ukaž nám Otce“?

7. *Uctíván jako Bůh.* Lidé se mu klaněli (Mt 28:17). „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!“ (Žd 1:6) Pavel napsal, že Bůh Krista povýšil, „aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno...a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus

jest Pán“ (Fp 2:10.11). Některá požehnání připisují Kristu „slávu na věky věků“ (2 Tm 4:18; Žd 13:21; viz také 2 Pt 3:18).

Matouš 28:17 A když ho spatřili, klaněli se mu, i když někteří pochybovali.

Židům 1:6 A znovu, když přivádí Prvorozeného na svět, říká: „Klanějte se mu všichni Boží andělé!“

Filipským 2:10.11 ¹⁰aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí ¹¹a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

2. list Timoteovi 4:18 A Pán mě vysvobodí od všeho zlého a zachová mě pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

Židům 13:21 kéž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli, a působí v nás, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.

2. list Petrův 3:18 Kéž stále rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní i navěky. Amen.

8. Nutnost jeho božské přirozenosti. Kristus smířil lidstvo s Bohem. Lidé potřebovali dokonalé zjevení Božího charakteru, aby mohli s Bohem rozvíjet svůj osobní vztah. Kristus tuto potřebu naplnil tím, že ukázal Boží slávu (J 1:14). „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl.“ (J 1:18; srov. 17:6) Ježíš to potvrzuje slovy: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14:9)

Jan 1:14 To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan 1:18 Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v Otcově náruči, ten jej vyličil.

Jan 17:6 Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně. Zachovali tvé slovo

Jan 14:9 „Filipe,“ odpověděl Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce‘?“

V úplné závislosti na Otci (J 5:30) Kristus používal božskou moc, aby lidem zjevil Boží lásku. V Boží síle ukazoval, že byl jako milující Spasitel poslán Otcem, aby uzdravoval, obnovoval a odpouštěl hříchy (L 6:19; J 2:11; 5:1-15.36; 11:41-45; 14:11; 8:3-11). Nikdy však nevykonával zázrak proto, aby se zbavil osobních těžkostí a utrpení, které v podobných situacích prožívají i jiní lidé.

Jan 5:30 Sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

Lukáš 6:19 Každý v davu se ho snažil dotknout, neboť z něj vycházela moc a všechny uzdravovala.

Jan 2:11 Toto Ježíš udělal v Káně Galilejské jako počátek svých zázraků. Tehdy zjevil svou slávu a jeho učedníci v něj uvěřili.

Jan 5:1-15.36 ¹Potom byl další židovský svátek, a tak se Ježíš vydal do Jeruzaléma. ²V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník hebrejsky zvaný Bethesda, u něhož je pět

sloupořadí. ³Ležela tam spousta nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. (⁴ ---) ⁵Byl mezi nimi jeden člověk, nemocný už třicet osm let. ⁶Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen. „Chceš být uzdraven?“ zeptal se ho. ⁷„Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se zvíří voda,“ odpověděl mu nemocný. „Když tam zamírím, někdo mě předstihne.“ ⁸„Vstaň, vezmi si lehátko a chod!“ řekl mu Ježíš. ⁹A ten člověk byl ihned uzdraven, vzal své lehátko a začal chodit. Ten den však byla sobota. ¹⁰Židovští představení tedy uzdraveného napomínali: „Je sobota, nesmíš nosit lehátko!“ ¹¹On jim však odpověděl: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: ‚Vezmi si lehátko a chod‘.“ ¹²„Kdo ti mohl říci: ‚Vezmi si lehátko a chod‘?!“ ptali se ho. ¹³To ovšem ten uzdravený nevěděl; Ježíš se totiž vmísil do okolního davu. ¹⁴Potom ho Ježíš nalezl v chrámě a řekl mu: „Pohleď, jsi uzdraven. Už nehřeš, ať se ti nepříhoda něco horšího.“ ¹⁵Ten člověk pak odešel a oznámil židovským představeným, že ho uzdravil Ježíš.

³⁶Mám ale větší svědectví než Janovo: skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Samotné skutky, které dělám, o mně svědčí, že mě poslal Otec.

Jan 11:41-45 ⁴¹Když pak odstranili kámen od hrobu, Ježíš pozvedl oči a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. ⁴²Já vím, že mě vždycky slyšíš, ale říkám to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal.“ ⁴³Jakmile to dořekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ ⁴⁴A ten, který zemřel, vyšel ven. Ruce i nohy měl svázané plátny a tvář měl ovinutou rouškou. „Rozvažte ho a nechte ho jít,“ řekl jim Ježíš. ⁴⁵Mnozí z těch Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš udělal, v něj tehdy uvěřili.

Jan 14:11 Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům věřte.

Jan 8:3-11 ³Znalci Písma a farizeové tehdy přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed ⁴se slovy: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu, když cizoložila. ⁵Mojžíš nám v Zákoně přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ ⁶Těmi slovy ho pokoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. ⁷Když se ho však nepřestávali ptát, zvedl se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní první hodí kamenem.“ ⁸A opět se sklonil a psal po zemi. ⁹Když to uslyšeli, začali se jeden po druhém vytrácet, počínaje od nejstarších. Nakonec tam Ježíš zůstal sám s tou ženou stojící uprostřed. ¹⁰Ježíš se zvedl a zeptal se jí: „Kde jsou tvoji žalobci, ženo? Nikdo tě neodsoudil?“ ¹¹„Nikdo, Pane,“ odpověděla. „Ani já tě neodsuzuji,“ řekl jí Ježíš. „Jdi a už nehřeš.“

Ježíš Kristus tvořil „jednotu v přirozenosti, v povaze, v úmyslu“ s Bohem Otcem. Je skutečný Bůh.

Ježíš Kristus je pravý člověk. Bible svědčí o tom, že kromě božské přirozenosti má Kristus i lidskou přirozenost. Přijetí tohoto učení je velmi důležité. „Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; každé vnuknutí, které nevede k vyznání Ježíše, z Boha není.“ (1 J 4:2.3)

1. list Janův 4:2.3 ²Podle tohoto poznávejte Božího Ducha: každý duch, který vyznává Ježíše Krista přišlého v těle, je z Boha. ³Žádný duch, který Ježíše nevyznává, ovšem není z Boha, ale je to ten duch Antikrista, o němž jste slyšeli, že má přijít. Už teď je na světě!

1. Narodil se jako člověk. „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (J 1:14) „Tělo“ zde znamená „lidskou přirozenost“, tedy nižší přirozenost než je nebeská. Pavel to říká velice jasně: „Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy.“ (Ga 4:4; srov. Gn 3:15) Kristus se stal „jedním z lidí“ a „v podobě člověka se ponížil“ (Fp 2:7.8). Toto zjevení Boha v lidské přirozenosti je „tajemstvím zbožnosti“ (1 Tm 3:16).

Jan 1:14 To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

List Galatským 4:4 Když se však čas naplnil, Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem,

Genesis 3:15 Rozpoutám také nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím potomkem. On ti rozdrtí hlavu a ty mu rozdrtíš patu.“

List Filipským 2:7.8 ⁷Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. ⁸Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti – k smrti na kříži!

1. list Timoteovi 3:16 Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: On byl zjeven v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázán andělům, zvěstován pohanům, vírou přijat ve světě a vyzvednut do slávy.

Kristův rodokmen o něm mluví jako o „synu Davidovu“ a „synu Abrahamovu“ (Mt 1:1). Podle své lidské přirozenosti „tělem pocházel z rodu Davidova“ (Ř 1:3; 9:5) a byl „syn Mariin“ (Mk 6:3). Ačkoli se narodil z ženy jako každé jiné dítě, bylo v jeho narození něco odlišného, jedinečného. Marie byla panna a toto dítě bylo počato z Ducha svatého (Mt 1:20-23; L 1:31-37). Skrze svou matku se mohl odvolávat na své pravé lidství.

Matouš 1:1 Kniha rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova:

Římanům 1:3 Toto evangelium je o jeho Synu – který tělem pocházel z Davidova semene,

Římanům 9:5 jejich jsou otcové a z nich tělesně pochází Kristus, který je nade vším, Bůh požehnaný navěky! Amen.

Marek 6:3 Není to snad ten tesař, syn Marie a bratr Jakuba, Josefa, Judy a Šimona? Nejsou snad jeho sestry tady s námi?" A tak se nad ním pohoršovali.

Matouš 1:20-23 ²⁰Když však o tom přemýšlel, hle, ve snu se mu ukázal Hospodinův anděl a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za manželku, neboť to, co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. ²¹Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.“ ²²To vše se stalo, aby se naplnilo, co Hospodin řekl ústy proroka: ²³„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,“ což se překládá: Bůh je s námi.

Lukáš 1:31-37 ³¹Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ³²Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. ³³Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování bude bez konce.“ ³⁴„Jak se to stane?“ zeptala se Marie anděla. „Vždyť jsem ještě nepoznala muže.“ ³⁵„Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího,“ odpověděl jí anděl. „To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží.“ ³⁶A hle, tvá příbuzná

Alžběta, o níž se říkalo, že je neplodná, i ona přes své stáří počala syna a je v šestém měsíci. ³⁷U Boha přece není nic nemožné.“

2. *Vyrůstal jako člověk.* Ježíš byl podřízen zákonům lidského rozvoje. „Dítě rostlo v síle a moudrosti“, „Ježíš prospíval na duchu i na těle“ (L 2:40.52). Ve věku dvanácti let si začal uvědomovat své božské poslání (L 2:46-49). V dětství byl podřízen svým rodičům (L 2:51).

Lukáš 2:40.52 ⁴⁰Chlapec pak rostl a sílil, naplňován moudrostí, a Boží milost byla s ním. ⁵²Ježíš zatím rostl a byl čím dál moudřejší a milejší Bohu i lidem.

Lukáš 2:46-49 ⁴⁶Po třech dnech ho našli v chrámu, jak sedí mezi učiteli, naslouchá jim a klade jim otázky. ⁴⁷Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi, ⁴⁸ale když ho uviděli rodiče, zhrozili se. „Cos nám to udělal, synu?“ řekla mu jeho matka. „Pohleď, tvůj otec a já jsme tě zoufale hledali!“ ⁴⁹„Proč jste mě hledali?“ odpověděl. „Nevěděli jste, že musím být v domě svého Otce?“

Lukáš 2:51 Potom se s nimi vrátil do Nazaretu a byl jim poslušný. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

Cesta ke kříži byla cesta stálého růstu skrze utrpení, které hrálo v jeho vývoji důležitou roli. „Naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy.“ (Žd 5:8.9; 2:10.18) Přestože procházel určitým vývojem, nezhrěšil.

Židům 5:8.9 ⁸Ačkoli byl Boží Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti. ⁹Jakmile dosáhl cíle, stal se pro všechny, kdo jej poslouchají, původcem věčného spasení,

Židům 2:10.18 ¹⁰Ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, se totiž rozhodl přivést mnoho synů do slávy, a tak považoval za vhodné přivést původce jejich spasení k cíli skrze utrpení. ¹⁸Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci těm, kdo procházejí zkouškami.

3. *Byl nazýván „člověkem“.* Jan Křtitel a apoštol Petr o něm mluví jako o „člověku“ (J 1:30; Sk 2:22). Pavel se zmiňuje o milosti „darované v jediném člověku, Ježíši Kristu“ (Ř 5:15). On je ten „člověk“, který přinesl „zmrtvýchvstání“ (1 K 15:21); „jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš“ (1 Tm 2:5). Když mluví k nepřátelům, zmiňuje se o sobě jako o člověku:

Jan 1:30 To je ten, o němž jsem řekl: Po mně přichází muž, který je přede mnou, neboť byl dříve než já.

Skutky 2:22 Slyšte má slova, Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte.

Římanům 5:15 Mezi milostí a proviněním je ovšem rozdíl. Ano, proviněním jednoho mnozí propadli smrti. Boží milost je však mnohem větší! Mnohem spíše tedy byli mnozí obdarováni milostí toho jednoho člověka, Ježíše Krista!

1. list Korintským 15:21 Jako skrze člověka přišla smrt, tak skrze člověka přišlo zmrtvýchvstání.

1. list Timoteovi 2:5 Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš,

Jan 8:40 Vy mě ale chcete zabít - člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham nedělal.

Ježíš o sobě rád hovořil jako o Synu člověka (celkem 77krát, např. Mt 8:20; 26:2). Titul „Syn Boží“ zaměřuje pozornost na jeho postavení v Trojici. Jméno „Syn člověka“ zdůrazňuje jeho ztotožnění se s lidstvem prostřednictvím vtělení.

Matouš 8:20 Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

Matouš 26:2 „Víte, že za dva dny jsou Velikonoce. Tehdy bude Syn člověka zrazen a ukřižován.“

4. Jeho lidské vlastnosti. Bůh učinil člověka „málo menšího andělů“ (Ž 8:6; Kral.). Podobně Písmo Ježíše představuje jako „postaveného níže než andělé“ (Žd 2:9). Jeho lidská přirozenost byla stvořena a neměla nadlidské schopnosti.

Žalm 8:6 O málo nižším než Boha jsi jej stvořil, slávou a ctí jsi korunoval jej,

Židům 2:9 Vidíme ale Ježíše – který se stal o málo nižším než andělé – jak je nyní pro utrpení smrti korunován slávou a ctí, neboť z Boží milosti zakusil smrt za nás za všechny.

Kristus měl být skutečným člověkem; to bylo součástí jeho poslání. To předpokládalo, že měl základní vlastnosti lidské přirozenosti. Byl „tělo a krev“ (Žd 2:14). „Ve všech věcech“ byl Kristus učiněn „jako“ jeho bratři (Žd 2:17). Jeho lidská přirozenost měla tutéž duševní a fyzickou vnímavost jakou mají ostatní lidé; pociťoval tedy hlad, žízeň, únavu i úzkost (Mt 4:2; J 19:28; 4:6; srov. Mt 26:21; 8:24).

Židům 2:14 A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla),

Židům 2:17 Proto se musel ve všem připodobnit svým sourozencům, aby se před Bohem stal jejich milosrdným a věrným veleknězem a mohl vykonat oběť smíření za hříchy lidu.

Matouš 4:2 Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl.

Jan 19:28 Když potom Ježíš věděl, že je již všechno dokonáno, řekl, aby se naplnilo Písmo: „Žízním!“

Jan 4:6 Dosud tam byla Jákobova studna a Ježíš, unaven cestou, se u ní posadil. Bylo okolo poledne.

Matouš 26:21 uprostřed jídla řekl: „Amen, říkám vám, že jeden z vás mě zradí.“

Matouš 8:24 Na jezeře se náhle strhla veliká bouře, takže se vlny valily přes loď. On ale spal.

Ve své službě druhým projevoval soucit, spravedlivý hněv i zármutek (Mt 9:36; Mk 3:5). Někdy ho trápily starosti, byl smutný a dokonce i plakal (Mt 26:38; J 12:27; 11:33.35; L 19:41). Modlil se s hlasitým voláním a slzami, jednou dokonce při modlitbě jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve (Žd 5:7; L 22:44). Jeho modlitební život vyjadřoval úplnou závislost na Bohu (Mt 26:39-44; Marek 1:35; 6:46; L 5:16; 6:12).

Matouš 9:36 Když se díval na zástupy, byl pohnut soucitem k nim, protože byli ztrápení a zmatení jako ovce bez pastýře.

Marek 3:5 S hněvem se po nich rozhlédl, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu muži: „Natáhni ruku.“ A když ji natáhl, byla znovu zdravá.

Matouš 26:38 „Je mi úzko až k smrti,“ řekl jim. „Zůstaňte tu a bděte se mnou!“

Jan 12:27 Jsem teď sevřen úzkostí, a co mám říci? „Otče, vysvobod mě z této chvíle.“ Ale proto jsem přišel, pro tuto chvíli.

Jan 11:33.35 ³³Ježíš uviděl, jak pláče a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní. Hluboce pohnut v duchu a rozrušen ³⁵Ježíš se rozplakal.

Lukáš 19:41 Když dorazil na hřeben a uviděl město, rozplakal se nad ním:

Židům 5:7 On za svého pozemského života přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby Tomu, který ho mohl uchránit před smrtí, a ve své úzkosti byl vyslyšen.

Lukáš 22:44 Ve smrtelném zápasu se tedy modlil ještě vroucněji a jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve.

Matouš 26:39-44 ³⁹Kousek poodešel, padl na tvář a modlil se: „Otče můj, je-li to možné, ať mě ten kalich mine! Ať se však nestane má vůle, ale tvá.“ ⁴⁰Když se vrátil k učedníkům, zjistil, že spí. „Nemohli jste se mnou bdít ani hodinu?“ řekl Petrovi. ⁴¹„Bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení. Duch je odhodlaný, ale tělo malátné.“ ⁴²Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!“ ⁴³A když se vrátil, zjistil, že zase spí. Víčka jim ztěžkla únavou. ⁴⁴Nechal je tedy, znovu odešel a potřetí se modlil stejnými slovy.

Marek 1:35 Ráno vstal dlouho před rozedněním a šel ven. Odešel na opuštěné místo a tam se modlil.

Marek 6:46 A když se s nimi rozloučil, odešel na horu, aby se modlil.

Lukáš 5:16 On pak odcházel do pustin a modlil se.

Lukáš 6:12 V těch dnech pak vystoupil na horu, aby se modlil. Celou noc strávil v modlitbě k Bohu,

Ježíš zakusil smrt (J 19:30.34). Byl vzkříšen, ne však jako duch, nýbrž i s tělem (L 24:36-43).

Jan 19:30.34 ³⁰Když Ježíš okusil ocet, řekl: „Je dokonáno!“ Sklonil hlavu a odevzdal ducha. ³⁴Jeden z vojáků mu probodl bok kopím a hned vyšla krev a voda.

Lukáš 24:36-43 ³⁶Zatímco o tom mluvili, stanul uprostřed nich Ježíš. „Pokoj vám,“ řekl. ³⁷Oni si ale v hrozném úleku mysleli, že vidí ducha. ³⁸Řekl jim tedy: „Proč jste tak vylekaní? Proč jste na pochybách? ³⁹Podívejte se na mé ruce a nohy – jsem to já! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti; jak vidíte, já je mám!“ ⁴⁰Po těch slovech jim ukázal ruce i nohy. ⁴¹Když stále nemohli samou radostí uvěřit a jen se divili, zeptal se jich: „Máte tu něco k jídlu?“ ⁴²Podali mu tedy kus pečené ryby, ⁴³on si ji vzal a pojedl před nimi.

5. *Rozsah jeho ztotožnění se s lidskou přirozeností.* Bible říká, že Kristus je druhý Adam. Žil „v podobnosti těla hříchu“ (PBK Ř 8:3) nebo „v těle, jako má hříšný člověk“ (ČEP Ř 8:3). Do jaké míry se ztotožnil s padlým lidstvem? Je velice důležité správně pochopit výraz „podobnost hříšného těla“ nebo „hříšný člověk“. Nepřesné názory na tuto věc přinesly v dějinách křesťanské církve jen nejednotu a boje.

Římanům 8:3 Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích,

a) *„Byl v podobě hříšného těla.“* Vyvýšený had na poušti, o kterém jsme již dříve mluvili, nám pomáhá pochopit Kristovu lidskou přirozenost. Jako byla bronzová socha jedovatých hadů vyzdvížena proto, aby byli lidé uzdraveni, tak i Syn, učiněný „v podobnosti hříšného těla“, měl být Spasitelem světa.

Před vtělením byl Ježíš „způsobem bytí roven Bohu“, to znamená, že měl od počátku božskou přirozenost (J 1:1; Fp 2:6.7). Když na sebe vzal „způsob služebníka“, odložil božské vlastnosti. Stal se služebníkem svého Otce (Iz 42:1), aby vykonával Otcovu vůli (J 6:38; Mt 26:39.42). Přiděl své božství lidstvím, byl učiněn „v podobu hříšného těla“ či „hříšné lidské přirozenosti“ nebo „padlé lidské přirozenosti“ (srov. Ř 8:3). Tím se však vůbec neříká, že Ježíš Kristus byl hříšný nebo měl účast na hříšných činech nebo myšlenkách. Ačkoli byl v těle podobném hříšnému tělu, byl bezhříšný a jeho bezhříšnost je mimo jakoukoli pochybnost.

Jan 1:1 Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.

Filipským 2:6.7 ⁶Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval. ⁷Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu.

Izaiáš 42:1 Hle, můj služebník, jehož podpořím, můj vyvolený, jehož jsem si oblíbil! Na něj svého Ducha položím, aby šel národům právo vyhlásit.

Jan 6:38 Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

Matouš 26:39.42 ³⁹Kousek poodešel, padl na tvář a modlil se: „Otče můj, je-li to možné, ať mě ten kalich mine! Ať se však nestane má vůle, ale tvá.“ ⁴²Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!“

Římanům 8:3 Co bylo pro Zákon kvůli slabosti těla nemožné, to vykonal Bůh: Poslal svého vlastního Syna, aby se vypořádal s hříchem v těle, jaké má hříšný člověk. Na tomto těle odsoudil hřích,

b) *Byl druhý Adam.* Bible činí paralelu mezi Adamem a Kristem. Nazývá Adama „prvním člověkem“ a Krista „posledním Adamem“ nebo „druhým člověkem“ (1 K 15:45.47). Ale Adam měl na rozdíl od Krista určitou výhodu. Předtím, než zhřešil, žil v ráji. Byl dokonalým člověkem a byl plný tělesné i duševní síly.

1. list Korintským 15:45.47 ⁴⁵Jak je psáno: „První člověk, Adam, se stal živou duší,“ ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem. ⁴⁷První člověk byl z prachu země, druhý člověk je z nebe.

Ježíš byl v jiné situaci. Když na sebe vzal lidskou přirozenost, bylo lidstvo narušeno čtyřmi tisíci lety hříchu na naší planetě. Aby mohl zachránit ty, kteří se nacházeli v nejhlubším úpadku, vzal Kristus na sebe lidskou přirozenost, která ve srovnání s Adamovou nepadlou přirozeností měla menší fyzickou i duševní sílu. To učinil, a přitom nezhřešil.

Když na sebe Kristus vzal lidskou přirozenost, která v sobě nesla důsledky hříchu, byl poddán stejné chatrnosti a slabosti, kterou prožívají ostatní lidé. Jeho lidská přirozenost „podléhala slabosti“ (ČEP) neboť on „sám byl obklíčen nemocí“ (Žd 5:2, Kral.; Mt 8:17; Iz 53:4). Ježíš si tuto svoji slabost uvědomoval. „Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obětí modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí.“ (Žd 5:7) Tím se ztotožnil s potřebami a chatrností, která je lidství tak blízká.

Židům 5:2 Kral. Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí.

Matouš 8:17 Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše: „Naše neduhy snal a naše nemoci nesl.“

Izaiáš 53:4 Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe! My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen.

Židům 5:7 On za svého pozemského života přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby Tomu, který ho mohl uchránit před smrtí, a ve své úzkosti byl vyslyšen.

Tak „Kristovo lidství nebylo adamovským lidstvím, to znamená lidstvím Adama před pádem, ani padlým lidstvím, ve všech ohledech podobné Adamovu lidství po pádu. Nebylo to lidství nepadlého Adama, protože na sobě neslo chatrnost padlého lidstva. Nebylo to však padlé lidství, protože nikdy nekleslo do mravní nečistoty. Nejpřesněji řečeno to bylo naše lidství, oprostěné od hříchu.“

c) *Jeho pokušení.* Jak na Krista působila pokušení? Bylo to pro něj snadné nebo těžké jim odolávat? Způsob, jak prožíval pokušení, dokazuje, že byl opravdu člověkem.

ca) „Na sobě zakusil všechna pokušení jako my.“ Skutečnost, že Kristus „na sobě zakusil všechna pokušení jako my“ (Žd 4:15), ukazuje, že měl lidskou přirozenost. Pokušení a možnost zhřešit byly pro Krista realitou. Kdyby nemohl zhřešit, nemohli bychom ho považovat ani za člověka ani za náš příklad. Kristus však přijal lidskou přirozenost se všemi jejími sklony, včetně možnosti podlehnout pokušení.

Židům 4:15 Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu.

Jak mohl „na sobě zakusit všechna pokušení jako my“?

Výrazy „ve všem“ nebo „všechna pokušení“ – nechtějí říci, že se setkal se stejnými pokušeními, s jakými se setkáváme my dnes. Nikdy nebyl v pokušení sledovat nějaký nemravný televizní program nebo v pokušení nedodržet předepsanou rychlost při jízdě automobilem.

Základní věcí, která je společná všem pokušením, je otázka, zda jsme ochotni se podřídit Boží vůli. Ježíš i v pokušeních zůstal vždy Bohu věrný. Ačkoli byl člověkem, úspěšně odolával nejprudším pokušením tím, že byl trvale závislý na Boží síle.

Kristovo vítězství nad pokušením mu umožnilo lépe chápat lidskou slabost. I my dosáhneme vítězství nad pokušením tím, že budeme na Bohu trvale závislí. „Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet.“ (1 K 10:13)

1. list Korintským 10:13 Jak vidíte, nezmocnilo se vás pokušení, které by pro lidi nebylo běžné. Ale Bůh je věrný! Nedovolí, abyste byli pokoušeni nad své možnosti; uprostřed zkoušky vám poskytne východisko, abyste mohli obstát.

Musíme však nakonec uznat, že „je to tajemství nevysvětlené smrtelníkům, že Kristus mohl být pokoušen ve všem jako my, a přesto zůstal bez hříchu“.

cb) „*Sám prošel zkouškou utrpení.*“ Kristus trpěl, když byl vystaven pokušení (Žd 2:18). Byl učiněn dokonalým skrze utrpení (Žd 2:10). Protože musel sám čelit síle pokušení, můžeme mít jistotu, že ví, jak pomoci každému, kdo se nachází v pokušení. Stejně jako lidé i on zakusil pokušení, kterým je vystavena lidská přirozenost.

Židům 2:18 Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci těm, kdo procházejí zkouškami.

Židům 2:10 Ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, se totiž rozhodl přivést mnoho synů do slávy, a tak považoval za vhodné přivést původce jejich spasení k cíli skrze utrpení.

Jak trpěl Kristus v pokušení? Ačkoli měl „podobu hříšného těla“, jeho duchovní schopnosti byly bez nejmenší poskvrny hříchu. Proto byla jeho svatá přirozenost nesmírně citlivá. Každý dotyk zla mu působil bolest. A tak, protože trpěl úměrně své dokonalé svatosti, přinášelo pokušení Ježíši více utrpení než komukoli jinému.

Kolik Kristus vytrpěl? Jeho zkušenost na poušti, v Getsemane a na Golgotě ukazuje, že odolával pokušení až do prolití své krve (srov. Žd 12:4).

Židům 12:4 Ještě jste se v souboji s hříchem nevzepřeli až do krve.

Kristus trpěl více nejen úměrně své svatosti, ale čelil také silnějším pokušením, než jaká prožíváme my. B. F. Wescott poznamenává: „K soucitu s hříšníkem v jeho zkoušce není třeba zkušenost s hříchem, stačí jen zkušenost s pokušením k hříchu.“

Moc pokušení může v jeho plné intenzitě poznat pouze bezhříšný. Ten, kdo selhává, ustupuje ještě před posledním nápirem.“ To potvrzuje F. F. Bruce: „[Kristus] vítězně obstál v každé formě zkoušky, kterou by člověk mohl snést, aniž to oslabilo jeho víru v Boha nebo snížilo jeho ochotu Boha poslouchat. Taková vytrvalost zahrnuje větší než obyčejné lidské utrpení, ne menší.“

Kristus také prožíval nepředstavitelně silné pokušení, které člověk nikdy nepoznal – pokušení použít svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch. E. G. Whiteová říká: „V nebesích měl poctu nebeských zástupů a poznal absolutní moc. Zůstat na úrovni člověka bylo pro něj právě tak těžké, jako je pro lidi obtížné povznést se nad nízkou úroveň své zkažené podstaty a stát se účastníky božské přirozenosti.“

d) Mohl Kristus zhřešit? Křesťané se rozcházejí v názoru, zda mohl Kristus zhřešit. Souhlasíme s tím, co řekl Philip Schaff: „Kdyby [Kristus] byl vybaven hned od počátku *absolutní* neschopností nebo nemožností zhřešit, nebyl by pravým člověkem ani naším vzorem k následování; jeho svatost by pak nebyla jeho vlastním aktem a zásluhou, ale náhodným darem zvnějšku, a jeho pokušení by byla jenom předstíraná.“ Karl Ullmann dodává: „Zpráva o pokušeních, ať už ji vykládáme jakkoliv, by pak neměla žádný význam a výrok v epištole Židům – 'na sobě zakusil všechna pokušení jako my' – by přestal mít smysl.“

6. Bezhrášnost Kristovy lidské přirozenosti. Je samozřejmé, že Ježíšova božská přirozenost byla bezhříšná. Ale jak tomu bylo s jeho lidskou přirozeností?

Bible ukazuje Ježíšovo lidství jako bezhříšné. Jeho narození bylo nadpřirozené – byl počat z Ducha svatého (Mt 1:20). Jako novorozeně byl označen za „svaté dítě“ (L 1:35). Vzal na sebe přirozenost člověka v jeho padlém stavu a nesl následky hříchu, ne jeho hříšnost. Ve všem kromě hříchu se s lidmi ztotožnil.

Matouš 1:20 Když však o tom přemýšlel, hle, ve snu se mu ukázal Hospodinův anděl a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za manželku, neboť to, co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.“

Lukáš 1:35 „Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího,“ odpověděl jí anděl. „To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží.“

Ježíš „na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“ a byl „svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků“ (Žd 4:15; 7:26). Pavel píše, že „nepoznal hřích“ (2 K 5:21). Petr svědčí, že „hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest“ (1 Pt 2:22) a přirovnal Ježíše k „beránkovi bez vady a bez poskvrny“ (1 Pt 1:19; Žd 9:24). Jan řekl: „V něm žádný hřích není. ...on je spravedlivý.“ (1 J 3:5-7)

Židům 4:15 Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu.

Židům 7:26 Přesně takového velekněze jsme potřebovali! Je svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad sama nebesa.

2. list Korintským 5:21 On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

1. list Petrův 2:22 „On se nikdy nedopustil hříchu a v ústech neměl žádnou lest.“

1. list Petrův 1:19 ale vzácnou krví Kristovou! Ten byl jako beránek bez vady a poskvrny

Židům 9:24 Kristus přece nepřišel do svatyně udělané rukama (jež je pouhým zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář.

1. list Janův 3:5-7 ⁵Víte, že on se ukázal, aby naše hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. ⁶Kdo v něm zůstává, tedy nehřeší, ale kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal. ⁷Nenechte se nikým oklamat, draží. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jako je spravedlivý on.

Ježíš Kristus na sebe vzal naši přirozenost se všemi jejími slabostmi, ale bez dědičné degenerace, zkaženosti a skutečného hříchu. Své protivníky vyzval: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ (J 8:46) A když stál před nejtvrdší zkouškou, prohlásil: „Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mě.“ (J 14:30; Kral.) Ježíš netíhl ke zlému a neměl hříšné sklony nebo vášně. Lavina pokušení neotřásla jeho oddaností k Bohu.

Jan 8:46 Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? A když říkám pravdu, proč mi nevěříte?

Jan 14:30 Už s vámi nebudu dlouho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Nemá na mně nic,

Ježíš nikdy nevyznával svůj hřích ani nepřinesl za sebe obět'. Nemodlil se „Otče, odpusť mi“, ale „Otče, odpusť jim“ (L 23:34). Ježíš trvale udržoval svou závislost na Otci tím, že se stále snažil konat Otcovu vůli, a ne svou (J 5:30).

Lukáš 23:34 Ježíš tehdy řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!“ Vojáci zatím losovali o jeho šaty.

Jan 5:30 Sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

Na rozdíl od padlého lidstva je „Ježíšova duchovní přirozenost“ čistá a svatá, „prosta každého zkažení hříchem“. Bylo by chybné se domnívat, že jeho lidství je stejné jako naše. Kristus je druhý Adam, jedinečný Syn Boží. Neměli bychom ho považovat za „člověka se sklony k hříchu“. Ačkoli byl ve své lidské přirozenosti pokoušen ve všem, v čem jsou pokoušeni lidé, nikdy neselhal, nikdy nezhřešil. Nikdy v něm nebyla náklonnost ke zlému.

Ježíš je vskutku nejvyšším a nejsvětějším příkladem lidství. Je bezhříšný a všechno, co činil, bylo dokonalé. Byl vskutku dokonalým příkladem bezhříšného člověka.